

Nr 842.

Av herr **Meyerhöffer m. fl.**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående eventuell kandidatur för Sverige till plats inom Nationernas förbunds råd.

Med stöd av paragraf 55 i R. O. angående rätt att väcka motion efter ordinarie motionstidens utgång omedelbarligen föranledd av under riksdagen inträffad händelse tillåta sig härmed undertecknade, att under riksdagens prövning ställa en fråga som synes oss vara av den vikt och betydelse, att den ofördröjligen bör upptagas till behandling.

Den händelse, som vi i främsta rummet åsyfta är Nationernas förbunds sammanbrott i anledning av konflikten mellan Italien och Abessinien, till vilken Sverige som medlem i Nationernas förbund nödgats taga ställning. Att här närmare utveckla hur förbundet misslyckats synes icke vara påkallat, allra minst efter det hans excellens utrikesminister Sandler i sitt svar på interpellation i Första kammaren från sin synpunkt lämnat en uttömmande redogörelse för detta förhållande. I samma interpellationssvar lämnade utrikesministern kammaren uppgift om att han deltagit i en konferens mellan de s. k. exneutrala staternas utrikesministrar.

Vid denna konferens lär enligt bestämda uppgifter i pressen och annorstädes ha överenskommits, att antingen Sverige eller Nederländerna av nämnda makter skulle föreslås till erhållande av den plats i Nationernas förbunds råd, som f. n. innehaves av Danmark och som i höst kommer att nybesättas. Dessa uppgifter hava ej från något håll dementerats.

Ett svenskt accepterande av denna kandidatur är enligt vår uppfattning icke förenligt med Sveriges intressen. Under alla förhållanden bör folkrepresentationen i en fråga av så stor vikt givas tillfälle att härom uttala sin mening.

De skäl, som tala mot att Sverige i nuvarande politiska läge antager en rådsplats i Nationernas förbund, synas oss i första hand vara följande.

Ett medlemskap i förbundets råd måste med nödvändighet, i all synnerhet under spända utrikespolitiska förhållanden, tvinga till bestämda ställningstaganden i konkreta intressekonflikter, som redan äro eller inom den närmaste tiden väntas bliva aktuella. Man kan rent av befara, att vissa av dessa konflikter icke komma att få en fredlig lösning. Då ingen av de nu kända konfliktämnen äro av den natur, att ett ställningstagande från Sveriges sida kan anses vare sig nödvändigt eller ens önskvärt, finna vi det mest överensstämmande med Sveriges intressen, att vårt land icke ytterligare engagerar sig i dylika förestående avgöranden. Icke minst bör i detta sammanhang beaktas vårt folkhushålls starka beroende av utrikeshandeln, vilken med säkerhet av dylika ställningstaganden kommer att tillfogas skada.

Att undvika för vårt land onödiga ställningstaganden genom att avböja en eventuell kandidatur till rådsplatsen, synes oss också vara bäst överensstämmande med den fredspolitik, som huvuddelen av Sveriges folk varmt eftersträvar. De från vissa håll gjorda påståendena, att en dylik politik i fredens tjänst i fortsättningen skulle vara omöjlig för vår del, anse vi sakna fog.

De i ovan omnämnda interpellationsdebatt från olika partiledare gjorda deklarationerna om riktlinjerna för Sveriges folkförbundspolitik synes oss också vara i full överensstämmelse med det förslag vi härmed bringa under riksdagens prövning. I dessa tal framhölls nämligen med synnerlig skärpa, att Sverige skulle ställa sig avvaktande inför den vidare händelseutvecklingen inom folkförbundet. Ett accepterande av en rådkandidatur inom Nationernas förbund synes oss helt omöjliggöra en dylik avvaktande politik.

Med stöd av vad vi sålunda anfört tillåta vi oss härmed hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala som sin åsikt, att Sverige vid instundande val icke antager kandidatur till plats inom Nationernas förbunds råd.

Stockholm den 2 juni 1936.

Alf Meyerhoffer.

John Gustafsson,

C. Gösta Jakobsson.

Välsnäs.